

UVODNIK

Tudi letos smo bili ustvarjalni. Bolj vsak s svojimi mislimi in ustvarjalnim zagonom kot v skupnih hotenjih. Letos se je poleg poezije zgodila tudi kratka pripovedna proza. Čas poezije iz pandemičnih časov je zamenjal razmislek o vsakdanjih zgodbah. Pa so te nenehno vijugale med resničnostjo in domišljijo. In nastale so poetične zgodbe, polne mladostnega duha in hrepenenja. Pogovori med nami so postajali intimni, občudovali smo moč izraza in jezika, pogovarjali smo se. Dopustila sem, da misli bežijo po svoje, da se srca odprejo, da sem cenila njihovo zaupnost.

Zdaj sebe dajejo vam in svetu. Vsak kot enkrat in neponovljiv.

Naj živi lepota lepega, saj ta svet ni lep!

Irena Zuljan, mentorica

HANA VUGA, 2.a

Dajalnik

Kdaj, kje, kako, zakaj bo?

Bom.

Ne bom.

Naveličana sem avtobusne postaje,

vedno zamuja in nikamor ne pelje.

Ista ura, isti 'bus, isti sedež.

Sem usode slepa pega,

pod srečno, nesrečno zvezdo rojena.

Ne bom.

Bom.

Bo.

Ne.

Iz odprte dlani dajala sem ti in ti si jemal.

In še jemlješ, košček po košček mene.

Padla sem v lastno luknjo.

Odšla sem s postaje,

nazaj domov.

Iskala sem le ideal,

kakor že vsi pred mano.

JURE IPAVEC, 4.C

Mrtvečev gaj

Ko bil sem še otrok,
sem se bal duhov, temè in odmevov.

Duhov zato, ker njih podoba
me je v smrti žar ujela,
ker obraz mrliča so zaslužnili,
oskrunili njegov trup,
in iz plamena in pepela
vanj vkovali svoj obup.

V temi, kakor vsak,
sem videl ničnost vso življenja,
vakuum sreče in iskrenja,
neobstoj, vrzel, ogabo,
in v njej duhove svoje;
te zveri, ujete med čutenjem in pozabo.
Ali je tema sama bila duh?
Prikazen moje domišljije,
fantom, senca, etos distopije?

V odmevu slišal sem boleost;
distorzijo sveta, zamazan ideal,
odsev ne zla, raje popolnosti,
zažgane v grenak, mizeren prah,
z lažmi nasičen madrigal,
lastnih blodenj almanah.

Zato zdaj vem, da sem obraz
otročstva na poti izgubil,
zamenjal za jetništvo misli, dvomov,
za arest občutkov in skrbi,
in vem, da če bi otrok še bil,
bal ne strahu bi se, temveč ljudi.

Zdaj sam sem duh –

duh tega otroka,
duh svojega kadavra,
prazen duh.
In tema nudi mi zavetje,
nudi odtenek v paleti resničnosti,
ki ga Sončeve dlani ne poznajo.
Nudi oazo mi in cvetje
v pušči življenja,
nudi zvestobo mi, ne izdajo.

Odmev edini je odgovor
na besede z mojega jezika.
Edini sliši moje misli
in jih razume – resnično razume,
da skoraj me za hip že mika
mu prisluhni, mu za tren verjeti.

A ne, ta usoda mi ni bila dana;
pogubljen za večno je moj kizmet.
Kajti, s staranjem me je zastrupila slana,
z bodočnostjo ubil me je ta bedni svet.

Odpusti mi torej, otrok ti brezskrben,
da tvoje strahove prodal sem tedaj
in jih zamenjal za vstop v kataklizmo človeka,
zamenjal duhove, temo in odmev
za s plevelom poraščen epitaf zvođenel
in brod prek otroštva v ta mrtvečev gaj.

LIZA ZAVRTANIK, 4.B

JUNIJA

Vzemi me junijska noč,
prodam ti dušo,
naj bo večno v tvoji oblasti.

Speri telo, Soča,
preplavi nesnago sveta; preplavi me.
Naj postanem smaragdna barva.

Pokrijte me topoli,
naj pade na srce spomladanski sneg,
naj utiša ponorelo srce.

Tvoja sem,
zvezdnato nebo.
In ti si moje.
V bežnem trenutku
sva
večna.

MARKO ČADEŽ MAČKIĆ, 4.C

Rjava

*Stiskajočo je toploto čas pregnal za leto dni.
Razklenil je samoto in pred mano se jesen budi.*

*Klen korak popelje me v hosto,
vznesen spet stopam v rjavi raj.*

*Tulipanovci sladko žalujejo -
po zraku vsak list kot solza drsi,
dotakne se dračja in šelesti.*

*Vrtinec trpljenje ponese v meglo,
ki kviri podoba rjave.
Zastira pogled na večne naslade.*

*Veje se šibke povešajo k tlom.
Prenašati čisto nobena ne more
bremena svoje izjemne lepote.*

*In vendar ne najdeš me drugod.
Topotajoč bom vedno lomil listje
in daleč odmeval bo njih smrti zvok.*

*Pa naj bo! Vdam se ji, če je prevara.
Če dvoje vek se le uspava,
res nič od tega sploh ne obstaja?*

*Morda vse je le rjava,
ki ždi v tvojih očeh.*

NELI PISK, 1.E

BILO BI MI HUDO

Oblaki so nad mesto pripeti.
Zakaj tako tiho in otožno je postalo,
kot da bi ne bilo ljudi,
ki bi v dežju poplesavali.
Tako tiho, slišim svoj vdih, svoj izdih.
Nič. Tišina.
Sama sem, nikogar ni
in zdi se mi, da se kar vse vrti.
Je to konec?
Saj, človek ni več.
Bilo bi mi hudo,
če me ne bi bilo več:
kjer nasmeh privre na plano
in oskrbi preteklo rano.
Kjer iskrica v očeh
poskrbi za boljši svet.

ANONIMUS

če jih srečaš
na rožnati ulici
trgih
v nekem parku
svoji mrki hladni sobi
prepolni nasedlih ladij
najprej poglej
ako imajo
majceno sled
za ušesi

tu so
nedaleč nazaj
male izumrle ptice
naredile svoje zatočišče
ko morda
se kdaj povrnejo

MOJCA ŽIGON, 4.F

Sij

S temo obdana
v neomejenem prostoru
žari majhna kroglica.
Ni ji mraz,
saj se vrti in ustvarja
gmoto toplih plinov,
ker se v meglici spajajo
in prehajajo
v druge sfere
preko našega razuma.
Pa vseeno so del nas.
Zrnati snopi, sestavljeni iz
zvezdnatega prahu,
so vse in nič.
Prostor oblikujejo in
z rezanjem skozi čas,
povzročajo vzporedna obzorja.
A čas dragocenega vrtenja
se izteka.
Porablja se energija
ustvarjena s pljuči,
črpajočimi iz brezračnega prostora.
Ta krogla čaka
na veliki pok veselja.
Eksplozija atomov praha,
usipajočega v steklenici.
Segreti delci odganjajo vse.

Prevroče je v osrčju krogle.

Pospešuje se tok vrtenja.

Žarki bruhajo v temo in

segajo po praznini upanja.

Žele doseči neoprijemljivo srečo.

Naenkrat, brez opozorila,

všššššc.

Svetloba drvi skozi tisočletja.

Pred njo je uničeno vse, kar je in bo.

Zvezdna eksplozija snovi

v meni in v tebi.

Čuti se utrip premikajočih žarkov.

Zamolkli valovi zvoka,

in potem, potem

tišina.

Vesolje slika v vseh svojih spektrih,

ne pusti vdiha.

Zasije nova lučka na večernem nebu.

Sedaj ni več zaprta v brezmejnosti prostora.

Le prijeten vzdih

in ni te več.

TAMARA TOMANIĆ, 1.G

Stena

Želim si biti stena.

Bela kot duh, a ne nevidna.

Vsakdo, ki bi si želel iztočiti solze, a nima nikogar, se lahko nasloni nanjo.

Stena ne pozna razlik in predsodkov.

Stoji pokonci in podpira.

Podpira stavbe in celo ljudi.

Steno zruši le tovornjak, rušilni stroj ali potres.

Brce in besede je ne bolijo, kajti vsako rano mojstri znova zakrijejo.